

[Kjeld Olesen.]

videre med det. Jeg tror, vi skal grave lidt dybere. Jeg tror, vi skal hen til, at når det rammer så dybt, at det i dag for mange står mere som et symbol, end det drejer sig om de ca. 30 tdr. land og det antal bygninger, der er derude, så er det, fordi man ligesom er blevet klar over eksistensen af et behov, som man måske tidligere har haft vanskeligt ved at formulere over for sig selv.

Jeg har lagt mærke til, hvilket falder i udmærket tråd med det, der er de oprindelige principper hos partiet venstre, at man i det nye principprogram lancerer begrebet det nære samfund, og det, jeg har fortolket er meningen med det nære samfund, er i vid udstrækning meget af det, som vi i virkeligheden diskuterer omkring alt dette her. Jeg vil derfor meget mindeligt henstille til venstre, at man med udgangspunkt i den nye situation, der foreligger fra Københavns kommune, med de bemærkninger, forsvarsministeren her er kommet med, ikke medvirker til, at tingene låses fast. Jeg synes, at vi i stedet for skal sige: lad os nu nøjere vurdere det hele igennem i kommende møder i Christianiaudvalget. Lad os finde en løsning i fællesskab, der ikke yderligere spaltrer denne befolkning op. Det er faktisk det modsatte, vi har behov for.

Erlendsson (FP):

Vi har hørt fra forsvarsministeren, at viljen er til stede, og jeg tror, det er meget vigtigt, at det blev sagt. Viljen er til stede til at opfylde folketingets beslutning af 10. april sidste år. Jeg tror, der er mange, der vil være glade og trygge ved at høre denne udtalelse. Der har nemlig gået mange rygter om, at den socialdemokratiske regering — eller den socialdemokratiske gruppe i hvert fald — har været splittet på spørgsmålet, men der er altså enighed inden for den socialdemokratiske gruppe om, at folketingets beslutning skal stå ved magt. Det må glæde alle. .

Jeg citerede en partifælle, sagde hr. Kjeld Olesen, og han syntes overrasket over at blive konfronteret med denne udtalelse. Jeg er ganske sikker på, at det var hykleri fra hr. Kjeld Olesens side. Han har ganske utvivlsomt kendt den udtalelse i forvejen.

Det var for at tage brodden af den, at jeg trak den frem her i min ordførertale, netop for at sige, at dette er en folkelig måde at sige noget stærkt på, at sige noget tydeligt på, så ingen kan misforstå det. Vi har jo hørt mange gange fra hr. Voigts side som et forsvar netop for, at han bruger et folkeligt sprog, at befolkningen er træt af at høre politikerchristiansborgsk.

Det, som vi står bag ved i fremskridtspartiets gruppe, som vi alle er enige om, som hr. Voigt også er enig med os andre om, er, at besættelsen derude skal høre op, og at afviklingen skal ske på en rolig og værdig måde. Det håber vi alle.

Så vil jeg endelig sige, at det er hr. Kjeld Olesen, som har bragt ordet hykleri ind i denne debat. Det har tidligere ikke været et tilladeligt udtryk, det har ikke tidligere været tilladeligt at stemple en anden folketingskollega med et sådant udtryk, vi har haft det sådan, at man har kunnet tillægge også en modstander gode motiver, men det er ikke moderne mere. Socialdemokratiet kan imidlertid ikke tage patent på den folkelige retsbevidsthed. Den trives lige så vel i fremskridtspartiets gruppe, som jeg er sikker på at den gør i den socialdemokratiske gruppe.

Endelig vil jeg sige til forsvarsministeren, som omtalte vores lille diskussion om det teknisk-juridiske, at ministeren ikke har ret, når han siger, at han har henvist til en aftale. I hans redegørelse står der udtrykkeligt, at det retlige grundlag for den nuværende benyttelse af området hviler på en foreløbig aftale, som blev indgået mellem beboerne og forsvarsministeriet den 31. maj 1972, og jeg har peget på, at retlig gyldighed kan en aftale ikke have mellem 2 parter, når den ene part mangler retssubjektivitet, altså ikke er nogen juridisk person. Det er det, som kammeradvokaten procederer på i sin afvisningspåstand i den sag, som professor, dr. jur. Ole Krarup har anlagt over for forsvarsministeren ved østre landsret. Når det er tilfældet, så synes jeg godt, at forsvarsministeren her kunne strække sig til at indrømme, at det er mig, der har ret i den sag, men det er en detalje, en lille spøg, vi har med hinanden, kan jeg forstå på ministeren, og jeg vil gerne — det bliver jeg vel nødt til — lade ham få det sidste ord.